

Kitap Kokusu

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Ekim 2020

İçimde asılı bir ihanet etme arzusu ve yine içime yığıdığım tuğlalar bir yandan inşa ettiğim duvarlar... Sözcükler s/alınıyor ve her birinin duvağını kaldırıp öpüyorum alından üstelik teker teker ve hiç üşenmeden.

Mizacımla uyuşan bir deryada s/alınıyorum üstelik ve üstüme alındığım alınmadığım her sözcük kâbusum oluyor ne zamanki kalemi elime almayayım içimdeki düzenek infilak ediyor gün içerisinde ve baştan savma yaşadığım bir on yılı düşünüyorum da...

Üşüyorum hem de nasıl.

Bir yandan soğuk terler döküyorum.

Uğurladıklarımın arkasında ise illa ki gözyaşı döküyorum.

İçimdeki ihanet duygusu kabarıyor en çok hatta sadece kendime ihanet ettiğim...

Terk ettiğim hayallerim var hem de kıyak her biri.

Af ola: ne de olsa amiyane konuşmayı yakıştıramıyorum edebiyatın uzandığı devasa ufukta ve ufalıyorum yüreğimi sonra da sonra da...

Her şey flu işte ve gagasına yapışmış yemler ile beslediğim nice muhabbet kuşu artık hangi çöplükte ya da hangi saksıda gübre olup uzay çöplüğüne atmışken ben...

İmha etmem gereken bir mazim yok benim çünkü her şeyi elleriyle inşa eden de benim yıkıp üzerinden de geçen.

Sonra da salya sümük ağlıyorum:

"Ben bir enkazım."

Haşa, Rabbim ben bunu sana nasıl yaparım.

Af eyle.

Derken huzura kavuşuyor ruhum ki ne zaman içimi sunsam maneviyatın eşliğinde bir beşikte sallanıyorum adeta ve kulağıma ninniler ısmarlayan koruyucu meleklerim ne de olsa her ninniye aynı ölçüde sevmiyorum hatta her şarkıyı hatta ve hatta yazdığım ne ise unutuyorum yazdıklarımı ve dönüp de yeniden okumuyorum bile.

Okumam gereken binlerce eser var üstatların kaleminden ve yırtıyorum daha doğrusu bilgisayarda beğenmediğim ne kadar yazı ve şiir varsa tarafımca yazılmış çöp kutusuna taşıyıp bir de onu boşaltıyorum bilgisayarın belleğinden.

Sonra sonra...

Üç beş damla hâsıl oluyor ama daha iyisini yazmam gerektiği için düşünüyorum yola yine.

Yine mi ihanet edeceğim?

Elbet kendime bazen kendime olan inancımı öylesine yitiriyorum ki ve sayıp sövüyorum kalemime.

Mola veriyorum bir molla ağırlığı ile ve kalemi gö(r)müyorum sözüm ona ve bu sefer bitmeyen kavgama devam ediyorum kaldığım yerden elbet tüm derdim kendimle...

Ne varsa haz etmediğim kendimle ilintili ve ne varsa kendimi değersiz hissettiren ve sonra...

Telafi edeceğim madem heba ettiğim ömrü...

Sevgi dolanıyor yüreğime ve ayaklarıma ve kendimden uzaklaşmak adına kendime ve hatalarıma yakın durduğum.

Ve soruyorum en yakınlarıma:

“Suçlu muyum?”

Gülüp geçiyorlar ama içimdeki huzursuzluk hız kesmiyor.

Bir şeyler yapmalıyım iyi de bu saatten sonra yeniden mi çalışmaya başlayacağım ya da yaş sınırı olan bir atamada yeniden mi müracaat edeceğim milli eğitim bakanlığı?

Titrim ne ise.

Titreyen yüreğim.

Dünde kalan kırıntılar ve bu günün ve kalemin sermayesi iken bir o kadar hayal gücüm.

Kendime yetemediğim bir ömür ve hayatımın yarısına yakını eğitim kurumlarında geçirdiğim ve resmi anlamda an itibari ile öğrenci olmasam da hala okul önlüğüm ve hala boyumu aşan kitaplar ve kırtasiye malzemeleri bir de utanmadan kendime aldığım oyuncaklar ve kucağımda sıkı sıkı eve geldiğim.

En çok da kitaplarla olan dansım.

Bir kitabı alıp da elime ve ilk sayfasını açmadan evvel kitapla kurduğum o yakın temas. Gülmeyin de sakın: ama bir kitabın kokusunun üstüne asla parfüm tanımam ve de en güvenilir dost ve bunun vesile olduğu nice dostlar...

Yüzlere kitabım olsa bile hala gözüm kitapçılardaki tüm kitaplarda iken...

Okullar kademeli açılırken ve gittiğim devasa kitapçılarda kitap ve defter alan tek müşteri olmamla...

Ve kendimle dalga geçtiğim mi yoksa kasadaki yetkilinin gözlerinin parladığı mı kucağımda onlarca kitap ve dergi mutlanmışken ve onca kitabın da tek sahibesi iken...

İçimde depreşen bir ihanet duygusu.

Hâsıl olan binlerce sözcük aslında zemindeki tek sözcükle yazmaya giriştiğim ve peşi sıra yüzlerce cümle...

Sahi günde kaç bin cümlelik sever ki insan?

Ya, insan kendini kaç milyon cümlelik sevip de huzur duyar?

Sancılı gibi görünen bir doğum kalemi elime almadan evvel yüreğimi sıkıştıran sonra da sular seller gibi...

Ve beğenmediğim ne kadar cümle ya da yazım varsa görücüye çıkarmadan silmekten de geri durmazken.

Sözcüklerim lokomotifim.

Bense körüklü otobüsün direksiyonundayım ve yaza yaza o otobüs yavaş yavaş dolmaya başlıyor üstelik kimse için tanınmış bir sosyal mesafe de yok iken bilakis dostluğun ve edebiyatın ve paylaşmanın ibaresi ile zengin bir dünyaya kucak açtığım.

Öncemde ise...

Nice öğretmenim bana ışık tutan sonra görevi ben alıp yüzlerce öğrenci okuttuğum sonrası ise karanlık.

Hamt etmekse günümdeki t/aşkın basamakları.

Hurafeleri yok sayıp dün iken sermayem ve zihnimin çekmecelerinde nice anı bir o kadar hikâye ne kendimle ilintili bir o kadar hayatın muhteviyatı.

Zaman aşımına uğramadığım en azından yaşımın insanı değilken ve hala lisedeki o coşkulu halim hele ki zeminde büyüyen bir çiçek varken...

Öncemde saksı çiçeği olduğum.

Şimdilerde cennette açmayı beklediğim ve açtığım.

Bazen hayatımın cehenneme dönüştüğü bu sefer dikenleri kendime batırıp içime kapandığım ve kalemle olan tüm ilişki defalarca sonlandırma noktasına gelip arsız bir çocuk gibi en fazla birkaç gün yazmayı sonlandırdığım ve içimdeki ölüm dürtüsü ve de korkusu hasıl olan.

Ölümsüz olmayan ruhum ama her yazmadığımda dünyanın sonu gelmişçesine ağıtlar y/aktığım.

İhanet zincirime artık tek bir halka daha eklemeyeceğim bundan sonra çünkü beni bana yakın kılan güzellikler ve güzel insanların varlığına vakıfım.

Severek büyüyen bir evren ve sevmede sıra kendime gelmişken ve işte beni bana sevdiren.

Bir ihlal ise kendime ettiğim.

Ve gâvura kızıp orucu bozduğum elbet dünümde verdiğim her fevri karardan sonra geç de olsa anladığım elbet sadece kendimi cezalandırdığım ve asla da kendime acımadan yaşadığım ve yakınlarıma da yaşattıklarım.

Bir günden arda kalanlardı yine geceye denk düşen yolculuğum bir o kadar yarına hazırlık yaptığım tıpkı okula giden bir öğrenci gibi ev ödevimi yapıp öğretmenimle beraber nice okuyucuya teslim ettiğim elbet bir devir teslim töreni, yüreğin harmanlandığı bunca duygu ve umut ve sözcük beni esir almışken ve hayatımda tattığım en mutlu esaret...